ἑταιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ **ἑταίρα**, Πλούτ. 2. 808Ε.

ἑταιρίζω: μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ἑταῖρος ἢ σύντροφός τινος, μετὰ δοτ., ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι Ἰλ. Ψ. 335· ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 96. **2)** μεταβ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἐκλέγω ὡς σύντροφόν μου, ἢ τινά που Τρώων ἑταιρίσσαιτο (Ἔπικ ἀντὶ ἑταιρίσαιτο), «ἑταῖρον καὶ συνεργὸν λάβοι» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 456, πρβλ. Ναυμάχ. 55. **II. ἑταιρεύομαι**, εἶμαι πόρνη, ἐν τῷ ἐνεργ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8, 2· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀθήν. 593Β.

ἑταιρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἑταιρείαν· ἡ ἑταιρική, ἡ συντροφία, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 5, 3., 8.12,1 κ.ἑξ., κ. ἀλλ. **2) τὸ ἑταιρικόν**, = **ἑταιρεία** 2, Θουκ. 8. 48· ἐτ. συνάγειν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 23· τὰ ἑταιρικά, φατρίαι, πολιτικαὶ μερίδες, σύλλογοι, Πλουτ. Λύσανδρ. 5. Δίων Κ. 37. 57· (ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ colegia τῶν Ρωμαίων, Δίων Κ. 38.13). **6)** ὁ δεσμὸς τῆς ἑταιρείας, ὁ δεσμὸς τῆς φατρίας, Θουκ. 3. 82. **2)** ἵππος ἑταιρική, σῶμα ἱππέων σωματοφυλάκων τῶν Μακεδόνων βασιλέων, Πολύβ. 16.18, 7· πρβλ. **ἑταῖρος** I. 6. **II.** ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος πρὸς ἑταίραν, πορνικός, -κή, γυνὴ Πλούτ. 2. 140C, κτλ.· τὸ ἑτ., ἡ συνήθεια τῶν ἑταιρῶν, Ἀλκίφρων 2.1·—οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς**, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 20, Πλουτ. Πομπ. 2.

ἑταιρίς, ίδος, ἡ = **ἑταίρα**, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, Ἀθήν. 567Α, Ἀνθ. Π. 6. 208:— κατὰ τὸν Θωμᾶν Μάγιστρον 357 «ἑταίρα Ἀττικοί, οὐχ ἑταιρίς».

ἑταιρισμός, ὁ, (ἑταιρίζω II), πορνεία, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων Ἀθήν. 516Β.

ἑταιριστής, οῦ, ὁ, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, «ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κεκυλινδημένος» Πολυδ. 5', 188· θηλ. **ἑταιρίστρια**, = **τριβάς**, Πλάτ. Συμπ. 19Ε.

ἑταῖρος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ἑτᾶρος** (ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 990 Λυρ.), ὁ: (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἕτης**). Σύντροφος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ἀρχηγοῦ τινος, σύντροφος ἐν τοῖς ὅπλοις, Ἰλ. Α, 179, Γ. 259, Ι. 658, κτλ.· ὡσαύτως, ὁ συντρώγων μετά τινος, Ὀδ. Ρ. 577· ὁ σύνδουλος, Ὀδ. Ξ. 407, 413, Ο. 307 κἑξ.· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Σ. 350, Φ. 100· συνδαναζόμενον μετὰ τοῦ ἀνήρ Θ. 584, Ἡρόδ. 3. 95, Ἀντιφῶν 113. 24· τὰ Ὁμ. ἐπίθ. εἶναι: **ἐσθλός, πιστός, φίλος ἑταῖρος, ἐρίηρες ἑτ.**: — ἐν γένει, φίλος, σύντροφος, Ἰλ. Α 179, Γ. 259, Ι. 658, Κ. 151, Ὀδ. Ν. 266· ἐν φιλικῇ προσαγορεύσει, ὦ ἑταῖρε, καλέ μου φίλε, Ἀριστοφ. Σφ 1239· φίλ' ἑταῖρε Θέογν. 751· κτλ.:—μετὰ γεν. διαιρετ., δαιτὸς ἑταῖρε, σύντροφε τοῦ δείπνου μου, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 436· νυκτὸς ἑτ. αὐτόθι 290· πόσιος καὶ βρώσιος ἑταῖροι, ὁμοτράπεζοι, Θέογν. 115· ὡσαύτως, ἑτ. ἐν πράγματι ὁ αὐτ. 116. **2)** μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, ἐσθλὸς ἑταῖρος, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, Ὀδ. Α. 7, Μ. 149· φθόνος .. ἑτ. ἀνδρῶν Πινδ Ἀποσπ. 231· γέλως ἑτ. ὕβρεως Πλούτ. 2. 622Β:—μετὰ δοτ., βίον .. τὸν σοφοῖς ἕταρον Ἀνθ. Π. 7. 470. **3)** οἱ μαθηταὶ ἢ ὁμιληταὶ ἐκαλοῦντο ἑταῖροι τῶν διδασκάλων των ὡς οἱ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 7· οὕτως ὁ Δημόκριτος ἦτο ἑταῖρος τοῦ Λευκίππου, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 9· συμφοιτηταί, συμμαθηταί, Πολυδ. Δ', 45. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν μερίδα (πρβλ. **ἑταιρεία** I. 2), 124.14· οἱ περὶ αὐτὸν ἑτ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς λέσχην, Δημ. 521.12. **5)** σπανίως ἐπὶ ἐραστῶν, ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον ἐλθόνθ' ἑταῖρον δντινοῦν ἐδέξατο Σιμωνίδης περὶ Γυναικ. 49, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 913 **6) ἑταῖροι**, οἱ, οἱ σωματοφύλακες· σῶμα ἱππικοῦ ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 194Ε. πρβλ. **πεζέταιροι**. **7)** ὡς ἐπίθ., κοινωνός, συνέταιρος, τὸ ἐπιθυμητικὸν ἡδονῶν ἑταῖρον Πλάτ. Πολ. 439D: — ἐντεῦθεν ἐν τῷ Ὑπερθετ., τοῖς σεσυτοῦ ἑταιροτάτοις, εἰς τοὺς στενωτάτους σου φίλους, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487D, πρβλ. Φαῖδωα 89D:—ὡσαύτως, σαρδῶν γένος πέτρησιν ἑταῖρον, σταθερόν, ἐμμένον εἰς τὰς πέτρας, Ὀππ. Ἁλ. 4. 267· ἀπολ., ἐπὶ ζῴων, ἀγελαῖος, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 2. 325. **II. ἑταίρα**, Ἰων. **ἑτάρη**, Ἐπικ. **ἑτάρη [ᾰ]**, ἡ, σύντροφος. Ἔρις .. Ἄρεος .. κασιγνήτη ἑτάρη τε Ἰλ. Δ. 441· φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι. 2· φόρμιγξ .., ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην Ὀδ. Ρ. 271, πρβλ. Ὁρατ. Ὀδ. Γ. 11, 6, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 478· Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα Ἀριστοφ. Ἱππ. 589, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 603Β· πενία σφιν ἑταίρα Θεόκρ. 22. 16· Ποσειδάωνος ἑταίρη, περὶ τῆς καταποντισθείσης πόλεως Ἑλίκης, Καλλ. εἰς Δῆλον 101.

2) παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον καὶ οὕτω κατὰ διαφόρους ἀποχρώσεις τῆς σημασίας, ἀπὸ παλλακῆς (ἥτις ἠδύνατο νὰ εἶναι σύζυγος κατὰ πάντα τὰ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ νομικοῦ προσόντος, ὅπερ ἦν τὸ δικαίωμα τῆς πολίτιδος) μέχρι τῆς κοινῆς ἑταίρας, διακρίνεται δ' ὅμως τῆς **πόρνης**, καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις πόρνης, ἑταίρας δὲ εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 2· πρῶτον ἐν Ἡροδ. 2. 134, 135, καὶ συχνὸν παρὰ Κωμ., ἴδε Ἀριστοφ. Πλ 149, Ἀθήν. 571C κἑξ., πρβλ. Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ. Ἑταῖραι:— ἡ Ἀφροδίτη ἐλατρεύετο ὡς Ἑταίρα, Φιλέταιρος ἐν «Κορινθιαστῇ» 1, Κλήμ. Ἀλ. 33. Καθ' Ἡσύχ.: «ἑταίρας ἱερόν· τῆς Ἀφροδίτης Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ τὰς ἑταίρας καὶ τοὺς ἑταίρους» ἄγειν».— Πρβλ. **ἑταιρέω**. (Περὶ τῶν διασήμων παρ' ἀρχαίοις ἑταιρῶν ἴδε τὸ Γ' Βιβλίον τοῦ Ἀθηναίου).

ἑταιροσύνη, ἡ = **ἑταιρεία**, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 15.

ἑταιρόσυνος, η, ον, φιλικός, φίλος, Ἀνθ. Π. 12. 247.

ἑταιρο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἑταίρας, Μανέθων 4. 313, Ἀθανάσ. 1. 356Β, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πορνοκόπος**.

ἑτάλασσας, ἴδε ***τλάω**.

ἕταλον, τό, ἐνιαύσιον, ἀρνηάδων ἕταλα Ἐπιγραφ. Αἰολ. Hofmann GD. II, σ. 10, ἀριθμ. 155$_{18}$, κτλ.

ἑτᾰρίσσαιτο, ἴδε **ἑταιρίζω** II.

ἕταρος, ἑτάρη, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑταῖρος, ἑταίρη**.

ἕτας, αἴτ. πληθ. τοῦ **ἕτης**.

ἑτᾶσις, εως, ἡ, καὶ **ἑτασμός**, ὁ, (ἑτάζω) ἀμφότερα παρὰ τοῖς Ἑβδ., σπάνιοι τύποι ἀντὶ τῶν συνήθων **ἐξέτασις, -σμός**. Προσέτι, **ἑταστέον** = **ἐξεταστέον**, Τζέτζ.: **ἑταστὴς** = **ἐξεταστής**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3641 b. 42, Σουίδ.· **ἑταστικός, ή, όν**, = **ἐξεταστικός**, Ἐκκλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑτασμός· ἐξέτασις. ἢ ὁ ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς».

ἑτεῇ, ἐπίρρ. τοῦ **ἑτεός**, πράγματι, ἀληθῶς, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 3. σ. 2· πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 214, Διογ. Α. 9. 72.— Ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 1179, ἀντὶ τῆς ἐν Ἀντιγράφῳ γραφῆς (Ζεὺς αἰτεῖ τά ἕκαστ', ἐπιδέρκεται) τινὲς ἀναγινώσκουσιν: ἑτεῇ (ἔτι που Ἔρμαννος, ἀτενὲς Merkel, ἑτεὸν Meineke, αὐτὸς Κῶδ. Βατ. κ. Παρισ.)

ἑτεθήπεα, ἴδε **τέθηπα**.

ἔτειος, α, ον, (ἔτος) ἐτήσιος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Λατ. annuus, ἀέθλα Πινδ. Ι. 4.114· φρουρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 2· δασμὸς Εὐριπ. Ῥῆσ. 435· πρβλ. **ἐπέτειος**:— **ἔτεια** ὡς ἐπίρρ., Λυκόφρ. 721. **II.** ἐνὸς ἔτους, Ξεν. Κύρ. 5.14, πρβλ. Valck Diatr. σ. 6.

ἔτεκον, ἴδε **τίκτω**.

ἑτελίς, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.13, 1· ὡσαύτως, **ἔτελις, ἔντελις, εὔτελις**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑτελίς· χρύσοφρυς ὁ ἰχθύς».

Ἐτεο-βουτάδαι, οἱ, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανὲς ἐν Ἀθήναις «ἀπὸ τινος Βούτου, ἀφ' οὗ γένους οἱ ἱερεῖς καθίσταντό φασιν Ἀθήνησι .. καὶ εἰσὶν Ἐτεοβουτάδαι οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Βούτου» Εὐστ. Ὀδ. 1644. 47, Ἄλεξις ἐν «Πυραύνῳ» 1. 3, Δημ. 573.10, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 112. 24 (ἔκδ. Blass). — Καθ' Ἁρποκρ. «ἐτεοβουτάδαι: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. γένος παρ' Ἀθηναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἐτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές. ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων περὶ γενῶν»:— οἱ **Ἐτεοβουτάδαι** καλοῦνται καὶ Βουτάδαι ἔτυμοι ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 666.— Καθ' Ἡσύχ. «Ἐτεοβουτάδαι· γένος Ἀθήνησι πάνυ λαμπρόν».

ἐτεο-δμώς, ῶος, ἢ **ἐτεόδμως, ωος**, ὁ, τίμιος, πιστὸς δοῦλος, «ἐτεοδμώων τῶν (ἐν)γνησίως δουλευόντων» Ἡσύχ.· πιθαν. ἁπλῶς διάφ. γραφ.: καὶ κ' ἐτεοδμώων (ἀντὶ καὶ κέ τεο δμώων) ἐν Ὀδ. Π. 305.

Ἐτεοκλέης, συνῃρ. **-κλῆς**, ὁ: ποιητ. αἰτ. **Ἐτεοκλέα** (ἀντὶ **κλέεα**) Αἰσχύλ. Θήβ. 1007· κλητ. **Ἐτεόκλεες**, αὐτόθι 39· (ἐτεός, κλέος).

Ἐτεό-κρητες, οἱ, ἀληθεῖς, γνήσιοι Κρῆτες, «οἱ Ἰθαγενεῖς Κρῆτες» (Εὐστ. Ὀδ. 1644. 47), Ὀδ. Τ. 176.

ἐτεό-κρῑθος, ἡ, γνησία, καλὴ κριθή, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 2.

ἐτεός, ά, όν, (Ἐκ τῆς √ΕΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἔτ-υμος, ἐτ-άζω** πρβλ. Σανσκ. sat-yas (ἀληθής), sat-yam (ἀλήθεια)· Παλαιο-Σκανδ. sann-r, Ἀγγλο-Σαξονικ. sóth (sooth)): — ἀληθής, πραγματικός, γνήσιος, πόλλ' ἐτεά Ἰλ. Υ 255· ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, εἰ ἀληθὲς .., Α. 300· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, εἰ ἐτεόν περ Ξ. 125· καὶ συχνότερον (μάλιστα ἐν Ὀδ.), εἰ ἐτεόν γε, εἰ πράγματι ἔχει οὕτω, πρβλ. Spitzn. Ὀ. Ξ. 125. **II.** ἐτεόν, ὡς ἐπίρρ., κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, ἀληθῶς, Λατ. revera, εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω Ὀδ. Ν. 328, πρβλ. Ἰλ. Θ. 423· εἰ δή ῥ' ἐτεὸν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις Ο. 53· εἰ ἐτεόν .. μιμνήσκομαι, ὀρθῶς, Θεόκρ. 25.173. **2)** παρ' Ἀριστοφ. ἀείποτε ὡς ἐρώτ., πράγματι; ἀληθῶς; οὐκ ἀκούσεσθ' ἐτεόν ..; Ἀχ. 322, πρβλ. 609· ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Ἱππ. 32, πρβλ. 732· τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεόν; Νεφέλ. 93· τί τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; αὐτόθι 820, πρβλ. 1502· ὡσαύτως ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, ἐτεόν; ὡς τό: **ἄληθες**; «ἀλήθεια;», Λατ. itane? Ὄρν. 393· πρβλ. **ἀληθής** III. 2, καὶ ἴδε **ἔτος** (ἐπίρρ.).— Τὸ ἀρσενικὸν δὲν ἀπαντᾷ· τὸ δὲ θηλ. μόνον· ὡς ἐπίρρ. **ἐτεῇ**, ὁ ἴδε, Ἰω. Ἄλεξ. ἐν τονικ. παραγγέλμ. σ. 29. 5, ἀναφέρει ὡσαύτως ἑτά· ἀπὸ τοῦ ἑτός .., ὡς 'ἑτὰ Τηνενίδος χρύσεον γένος'», καὶ παρ' Ἡσυχ. φέρεται «ἑτά· ἀληθῆ. ἀγαθά».

ἑτεραλκής, ές, ἐπίθ. τῆς νίκης, ἡ παρέχουσα δύναμιν εἰς τὸν ἕτερον ἐκ τῶν δύο, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, μάχης ἑτεραλκέα νίκην, νίκην ἐν τῇ μάχῃ κλίναυσα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἡ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην,